

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

از نشریه پیشرو

۱۰/۰۸/۲۶

کنفرانس کابل، ادامه چهار کنفرانس

بعد از تشکیل کنفرانس بن و تشکیل دولت موقت تا حال پنج کنفرانس جهت «چنده» کردن برای افغانستان برگزار شده است که پنجمین آن یک هفته قبل (۲۰ جولای ۲۰۱۰) در کابل دایر شد. اینکه تا هنوز برای دولت افغانستان ازین کنفرانس چه پولی «چنده» خواهد شد، روشن نشده، فقط جاپان اعلان نموده که ۱۱ صد میلیون دالر می دهد و وزیر خارجه اسپانیا قبلاً از کمک ۱۵ میلیون یورویی خبر داده بود.

کنفرانس توکیو اولین کنفرانس جهانی ازین قبیل بود که در ۲۰۰۲ در پایتخت جاپان برگزار شد که در آن پنج و نیم میلیارد دالر چنده شد و تمام این پولها به وسیله دونه ها به «مصرف» رسید. دولت افغانستان از همان وقت شکایت داشت که این پول ها را خود دونه ها به مصرف رسانده و برای دولت فقط ۱۰ در صد سهم داده است. کنفرانس برلین در ۲۰۰۴ برگزار و در آن کنفرانس نیز پنج و نیم میلیارد دالر چنده شد و سهم دولت و انجوهای داخلی و خارجی ازین پولها نیز به پیمانته کنفرانس توکیو بود. در ۲۰۰۵ کنفرانس لندن تدویر یافت و این بار شرکت کنندگان کمی سرخریطة را شل کردند و چیزی بالاتر از هفت میلیارد دالر چنده کردند و مصرف بر همان روال گذشته ادامه یافت و گله دولت بر جای خود باقی بود، زیرا دونه ها گفتند که این دولت ظرفیت ندارد و بار دیگر مصارف توسط انجوه ها صورت گرفت. در ۲۰۰۸ کنفرانس پاریس برگزار شد و این بار کمی کمتر از ۱۴ میلیارد دالر چنده شد و اما مصرف بر روال گذشته ادامه یافت که بر طبق اظهار نظر خود امریکائی ها بخش اعظمی ازین پولها در فساد اداری دونه ها، انجوه ها و دولت غرق گردید و کارهای نیم بندی با این پولها انجام گرفت. بیشتر این پولها را خارجی ها دوباره بردند و اکنون وزیر مالیه دولت افغانستان می گوید که از جمله ۳۵ میلیارد دالر چنده شده درین نه سال، فقط درک ۸ میلیارد دالر را دارد و نمی داند که ۲۷ میلیارد دالر دیگر را کی و چطور به مصرف رسانده است. او می گوید که از مصرف دو میلیارد دالری که به نام مشاوران خارجی جهت بالا بردن ظرفیت اداره افغانستان پرداخت شده، نمی داند که این مشاوران کی ها بوده، توسط چه کسانی مقرر شده و این همه پول چطور به آنان داده شده است. به قول وزیر مالیه دو میلیارد دالر فوق بر بلند بردن ظرفیت اداره افغانستان هیچ تأثیری نداشته است.

حال که کنفرانس در کابل دایر شد، در آن هفتاد کشور و نهاد «کمک رسان» شرکت کردند. کرزی در آغاز این کنفرانس خواهش سهم ۵۰ درصدی از پولهای که «کمک» می شود را کرد و با اعلان ظرفیت پولی بالای معادن افغانستان، اشتهای شرکت کنندگان را کمی تحریک نمود. چنانچه رئیس بانک جهانی نیز به آن اشاره ای داشت. دولت افغانستان قبلاً گفته بود که پنج مسأله محور بحث های کنفرانس کابل خواهد بود که شامل رشد اقتصادی، بازسازی، مصالحه با مخالفان، تحویل

امنیت به نیرو های دولتی در ۲۰۱۴ و اصلاح اداره افغانستان از فساد می باشد. چیزی که اکثر سخنرانان غربی به آن اشاره کرده و صحبت های همگونی داشتند. درین میان وزیر خارجه ایران گفت که هرچه نیرو های خارجی در افغانستان بیشتر می شود به همان اندازه تروریزم رشد بیشتری می نماید و تلویحاً نیرو های غربی، مخصوصاً امریکائی ها را متهم به تقویت و رشد تروریزم نمود. وی گفت که پول هشتاد میلیارد دالری مواد مخدر باعث رشد این ماده شده و افغانستان زمانی به صلح می رسد که کشور های منطقه به آن رسیدگی کنند. وی جنگ در زاهدان با جنرال الله را زیر سر نیرو های غربی دانست و گفت که اینان در افغانستان و پاکستان پایگاه دارند و به وسایل بسیار پیشرفته ای مجهز می باشند و به وسیله نیرو های غربی حاضر در افغانستان تقویت می شوند. سخنان او که باور بیشتر مردم افغانستان را می رساند، سکوت سختی بر جلسه حاکم کرد و بالاخره زیر فشار چند بار صدای رئیس کنفرانس، به صحبت هایش پایان داد.

برگذار کنندگان افغان این کنفرانس با این برگزاری که بالاخره امنیت آن با توقف دو روزه کامل زندگی در کابل تأمین گشت، در شادی عجیبی فرورفتند و از مردم نیز انتظار داشتند تا درین شادی شریک شوند، اما با بی مهری عجیبی از سوی مردم استقبال شدند. با این کنفرانس حامیان درجه اول دولت افغانستان نشان دادند که شرایط و روزگار بسیار فرق کرده و اینک چنین کنفرانس های بین المللی در کابل هم دایر شده میتوانند و گردانندگان آن ظاهراً نه خارجی ها بلکه افغانهای «دموکرات» میباشند، نه جنگسالارانی که همیشه در اهرم قدرت حرف نشسته و حرف می زدند. نقش عمر زاخیلوال، اشرف غنی احمدزی، فاروق وردک و زلمی رسول که همه تحصیل کنندگان غرب اند به عنوان مدیران اصلی این دستگاه درین کنفرانس کاملاً نمایان بود که نمی تواند برای غربی ها بسیار مهم تلقی نشود.

کنفرانس کابل شاید چنده کلانتری به نام مردم افغانستان «هدیه» کند، اما طوری که در گذشته این کنفرانس ها بر معیشت اکثر مردم افغانستان تأثیری نداشته، این کنفرانس نیز ادامه همان کنفرانس هاست. اینکه افغانستان با داشتن این همه امکانات و عواید، چرا باید چون کشور گدا هر یکی دو سال دست گدائی و چنده را به جهانیان دراز کند، جز بی آزر می گردانندگان این دولت چیز دیگری نیست و زورمندان برتر نیز این پولها را شکار دونران، ترینان، سران انجوها، کمپنی های امنیتی، قرار دادی ها و مشاوران خود کرده، در حقیقت به نام افغانستان و مردم افغانستان این گدائی را انجام می دهند. اعتراف خود خارجی ها که به کمپنی های امنیتی دو نیم بلیون دالر پول فساد پرداخته که از آن مخالفان نیز تقویت شده، معلوم است که سر نوشت این پولهای گدائی به کجا می انجامد. با این پولها انجوها و مؤسسات خارجی دهها دفتر لوکس، صد ها موتر و فرش و ظرف آخرین مدل خریداری می کنند، دهها گارد و نوکر می گیرند، کنفرانس ها و سیمینار های خسته کننده و کسل کننده ای به نام های مختلف (جامعه مدنی، مواد مخدر، فساد اداری، زنان، اطفال، قانونمداری، خشونت، ژورنالیزم. غیره) در هوتل های لوکس و پرمصرف را به راه می اندازند و خارجی های بیسواد و بیخبر از اوضاع افغانستان را با پول های گزافی از بیرون دعوت می کنند و چرندیاتی را نثار این جمع کرده، با دستکول های پر از پول دوباره بر می گردند. اکثر این پولها یا به مرز های افغانستان نمی رسند و یا اگر می رسند از دروازه های کابل بیرون نشده و بخش اعظم آنان دوباره برگشت داده می شوند. پنج درصد این پولها به مردمی که پیوسته نام آنها درین کنفرانس ها گرفته می شود، نمی رسد. درین میان حدود هفت هزار افغانی که شامل وزراء، و کلاء، معینان، والی ها، قومندان های امنیه، آمران لوژستیک قومندانی ها، قضات، خازنوالان، رؤسای گمرک، شاروال ها، رؤسای عمومی، ولسوالان، سران انجوها، سران کمپنی های امنیتی، بخش تولید و تجارت خصوصی، قراردادی ها و کمپنی های راه سازی و ساختمانی می شوند، با دونران و خارجی هائی که در بخش های مختلف سرمایه گذاری می کنند با گرفتن دهن جوال، این پول ها را چپاول می کنند. اینان که «مردم افغانستان» نامیده می شوند، به آباد کردن قصر ها و بلند منزل ها می پردازند، بانکهای خارجی و داخلی را پر می سازند، در دوی، ایران و پاکستان سرمایه گذاری می کنند، شریان های تجارت، تولید و شهرک سازی را با حمایت بانکها و کمپنی های بیرونی در دست می گیرند، گروپ های

مسلح رسمی و غیر رسمی در اختیار دارند، حزب و رسانه دارند، دفتر و دیوان و نوکر و چاکر دارند، رای «مردم» را می قاپند و در نهایت این چنده و گدائی درین کنفرانس ها برای این افراد صورت می گیرد و به همین خاطر است که اینان بعد از تدویر این کنفرانس ها چارزانو می نشینند، بروت چرب می کنند و در رسانه ها تا می توانند گلو می درند و از موفقیت این کنفرانس ها برای بهتر شدن زندگی مردم افغانستان (یعنی خود شان) پرحرفی و حرافی می کنند و هرکه واقعیت را گفت ضد ملی می شود و زهر پاشی می کند و عقده دارد و بالاخره نمی گذارد که این لقمه چرب بی دغدغه از گلوی اینان فرو رود و چه بهتر که اگر زمینه ای باشد تا چنین آدم های «ضد ملی» که مخالف برگذاری چنین کنفرانس هائی اند را از هستی حذف کنند. با اینکه در چهار کنفرانس گذشته، ۳۵ بلیون دالر به «مردم افغانستان» کمک شد، اما نظر گذرا بر آمار و ارقام زیر نشان می دهد که این مردم افغانستان در جمعاوری این چنده ها در کجای زندگی قرار دارند.

امروز در افغانستان نه میلیون نفر زیر خط فقر زندگی میکنند، در ۳۵۵ ولسوالی افغانستان به شکلی جنگ و نا امنی جریان دارد، پنج میلیون طفل افغان به مکتب رفته نمی توانند، ۷۶ در صد مردم افغانستان همچنان بیسواد اند، چهار میلیون نفر آواره و در بدر اند، ۹۰ در صد مواد مخدر جهان از افغانستان به دست می آید و یک و نیم میلیون افغان معتاد اند، ۴۰ هزار طفل به کارهای شاقه مصروف اند، هر روز ده نفر در شهر کابل به علت محیط زیست کثیف و آلوده جان می دهند، فرار جوانان افغان نسبت در جهان بیشتر است، روزانه ۵۰ تا ۶۰ مادر بر ولادت جان می بازند، روزانه ۵۰۰ طفل زیر پنجسال در افغانستان می میرند، ۶۰ هزار طفل و ۱۲۰ هزار زن معتاد اند، روزانه بین پنج تا ده نفرملکی در عملیات انتحاری، انفجاری و بمباران ها کشته میشوند و در طی چند سال اخیر حدود چهار و نیم میلیون جریب زمین غصب شده است با لخره با این همه باید از نتایج کنفرانس های گذشته خوش بود؟